

Ks. Tomasz Syldatk

Abstrakt

**Nowa ewangelizacja we współczesnej francuskiej myśli teologicznej.
Studium krytyczno-jakościowe**

Analiza rzeczywistości, która nas otacza i znaków czasu, które jej towarzyszą, prowadzi do wniosku, że żyjemy w czasie przełomu. Współczesny człowiek, szczególnie ten żyjący w kręgu kultury euro-atlantycznej, naznaczony postmodernizmem i rewolucją cybernetyczną, coraz bardziej oddala się od wartości wypracowanych przez *christianitas*. Przekłada się to na powszechną sekularyzację oraz powstawanie nurtów neopogańskich. Taki stan rzeczy nie pozostaje obojętny wobec rzeczywistości Kościoła, który świadom swojego misyjnego powołania powraca do pytania o swoją tożsamość oraz o sposoby dotarcia z Ewangelią do współczesnego człowieka. Tą drogą wyznaczoną przed laty przez papieża św. Jana Pawła II jest nowa ewangelizacja, która jako pastoralna koncepcja pojawiła się ponad 40 lat temu w oficjalnym dyskursie Kościoła. Od tego czasu określenie to doczekało się licznych, szczegółowych opracowań. Powszechnie używane w wielu kontekstach, zaczęło jednak funkcjonować jako termin, którym próbowano określać niemal wszystkie, współczesne, duszpasterskie działania Kościoła. Taki stan rzeczy sprawia, że pojęcie nowej ewangelizacji zdaje się powoli zanikać z pastoralnej nomenklatury Kościoła.

Wobec powyższego, autor podejmuje próbę ponownego uchwycenia pierwotnej głębi tego istotnego terminu, próbując go przeanalizować w świetle wybranych przedstawicieli współczesnej, francuskiej myśli teologicznej, metodą krytycznego badania źródeł. Wychodząc od intuicji Fabrice Hadjadj'a wskazuje, że podstawowym pytaniem związanym z pojęciem zawartym w tytule nie jest pytanie „jak?”, ale „dlaczego?” ewangelizować. Tak ustawiony *status questionis* jest motywem przewodnim badania najbardziej fundamentalnych źródeł związanych z terminem *euangelion*: kultury helleńskiej oraz tekstów Starego i Nowego Testamentu.

W konkluzji pierwszego rozdziału uwypuklone zostaje to, że nowość nowej ewangelizacji ma przede wszystkim charakter jakościowy i kairolologiczny. W drugim rozdziale, inspirowany myślą Chantal Delsol, autor podejmuje refleksję nad teologią czasu Kościoła. W świetle tezy postawionej przez francuską teolożkę o końcu ery chrześcijańskiej rozważane jest zagadnienie związane ze sposobem, w jaki Duch Święty tworzył Kościół na przestrzeni dwóch tysięcy lat jego istnienia. Analiza wybranych momentów tej historii prowadzi do konkluzji, że nowa ewangelizacja jest profetyczną, Bożą odpowiedzią na normatywną

i ontologiczną inwersję współczesnej kultury opisywaną przez Delsol. W ostatnim rozdziale, będąc wiernym obranej metodzie, autor wychodzi od idei dwóch przedstawicieli francuskiej myśli teologicznej – założycieli dwóch znaczących wspólnot eklezjalnych (Emmanuel i Monastycznych Wspólnot Jerozolimskich): Pierra Goursat'a i Pierre-Marie Delfieux. Próbując znaleźć źródła inspiracji ich koncepcji i działań ewangelizacyjnych podjęta zostaje analiza fundamentalnych tekstów, które zrodziły pojęcie nowej ewangelizacji: idea *communio* w nauczaniu Soboru Watykańskiego II, pojęcie ewangelizacji w tekstach Synodu o ewangelizacji z roku 1975 oraz posynodalnej adhortacji *Evangelii nuntiandi*, a także wizja nowej ewangelizacji w nauczaniu św. Jana Pawła II.

Dogłębna kwerenda krytyczno-jakościowa, oparta na analizach francuskich autorów, prowadzi do konkluzji, w której ukazane zostaje swoiste, pierwotne DNA nowej ewangelizacji. Autor stawia tezę, że właściwie pojęta i realizowana nowa ewangelizacja jest Bożą odpowiedzią na współczesny kryzys wiary; jest rzeczywistością, która otwiera nowy rozdział w dziejach Kościoła.

Słowa kluczowe: nowa ewangelizacja, Fabrice Hadjadj, Chantal Delsol, Pierre Goursat, Pierre-Marie Delfieux, christianitas, postmodernizm, eklezjologia, znaki czasu.

Summary

New evangelization in contemporary French theological thought. Critical and qualitative study

The analysis of the reality that surrounds us and the signs of the times that accompany it leads to the conclusion that we live in a time of breakthrough. Modern man, especially one living in the Euro-Atlantic culture, marked by postmodernism and the cyber revolution, is increasingly moving away from the values developed by *Christianitas*. This translates into widespread secularization and the emergence of neo-pagan currents. Such a state of affairs does not remain indifferent to the reality of the Church, which, aware of its missionary vocation, returns to the question of its identity and ways of reaching the contemporary man with the Gospel. This path marked out years ago by Pope John Paul II is the new evangelization, which as a pastoral concept appeared over 40 years ago in the official discourse of the Church. Since then, this concept has been the subject of numerous, detailed studies. Commonly used in many contexts, however, it began to function as a term that was used to describe almost all

contemporary pastoral activities of the Church. This state of affairs means that the concept of new evangelization seems to be slowly disappearing from the pastoral nomenclature of the Church.

Aware of this state of affairs, the author attempts to recapture the original depth of this important term, trying to analyze it in the light of selected representatives of contemporary French theological thought, using the method of critical examination of sources. Starting from Fabrice Hadjadj's intuition, he points out that the basic question related to the concept contained in the title, is not the question of "how?", but "why?" to evangelize. The setting of such a *status questionis* is a leitmotiv of the study of the most fundamental sources related to the term *euangelion*: the Hellenic culture and the texts of the Old and New Testaments.

In the conclusion of the first chapter, it is emphasized that the novelty of the new evangelization is primarily of a qualitative and historiological nature. In the second chapter, inspired by the thought of Chantal Delsol, the author reflects on the theology of the time of the Church. In the light of the thesis put forward by the French theologian about the end of the Christian era, the issue related to the way in which the Holy Spirit created the Church over the two thousand years of its existence is considered. The analysis of selected moments in this history leads to the conclusion that the new evangelization is God's prophetic response to the normative and ontological inversion of contemporary culture described by Delsol. In the last chapter, being faithful to the chosen method, the author starts with the ideas of two representatives of French theological thought - the founders of two significant ecclesial communities (Emmanuel and the Monastic Communities of Jerusalem): Pierre Goursat and Pierre-Marie Delfieux. In an attempt to find sources of inspiration for their concepts and evangelization activities, an analysis of the fundamental texts that gave birth to the concept of new evangelization is undertaken: the idea of *communio* in the teaching of the Second Vatican Council, the concept of evangelization in the texts of the Synod on evangelization of 1975 and the post-synodal exhortation *Evangelii nuntiandi*, as well as the vision of new evangelization in the teachings of John Paul II.

An in-depth critical and qualitative query, based on the analyzes of French authors, leads to a conclusion in which the specific, original DNA of the new evangelization is revealed. The author argues that properly understood and implemented new evangelization is God's response to the contemporary crisis of faith; it is a reality that opens a new chapter in the history of the Church.

Keywords: new evangelization, Fabrice Hadjadj, Chantal Delsol, Pierre Goursat, Pierre-Marie Delfieux, christianitas, postmodernism, ecclesiology, signs of the times.